

ANDREA BOLDIŠOVÁ

SEDMOKRÁSKA

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

ANDREA BOLDIŠOVÁ
SEDMOKRÁSKA

Autor: © Andrea Boldišová, 2022
Obálka: © Zuzi Maat
Korektúra: Anetta Letková
Vydavateľstvo: Elist s.r.o., Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2022

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-404-5

Jeden múdry človek mi raz povedal, že podstatné je nemať jazvy na duši, inde môžu byť. Nesúhlasím. Nikomu, ani tomu najhoršiemu nepriateľovi neželám, aby mal poznačenú tvár.

Vytúžený zákrok

Kráčala som známou cestičkou k starej zrenovovanej budove v historickom centre mesta. Dnes však môj krok vôbec nebol pevný ani odhodlaný ako inokedy. Naopak, bol neistý a ustráchaný. Išla som viac-menej po pamäti, s myslou zamestnanou dookola tými istými otázkami: Mám si to dať urobiť či nemám? Čo ak mi to vôbec nepomôže? Čo ak si to raz budem vyčítať?

Zabočila som do tichej uličky a otvorila ťažké vchodové dvere. Zbožňovala som zvuk vlastných podpätkov na širokých kamenných schodoch. Klopkali úplne inak ako na dlažbe v meste alebo v paneláku. Oveľa tichšie, tlmene a akosi šuchotavo. No dnes som veľkoryso riešené schodisko a príjemný zvuk podpätkov sotva vnímala. S každým schodom moja nervozita narastala. Kým som vyšliapala na druhé poschodie, srdce mi bilo až kdesi v hrdle.

„Vitajte, slečna Šebová,“ s úsmevom ma privítala doktorka Mrázová, majiteľka súkromnej kliniky estetickej chirurgie. Vyzerala ako chodiaca reklama na svoju prácu. Pekná pestovaná pleť, jemný mejkap, perfektná elegantná postava... skrátka dokonalá. Vyžarovala z nej profesionalita, no i ľudskosť. Ku každému pacientovi, lepšie povedané klientovi, pristupovala individuálne a citlivo.

„Ďakujem.“

Po srdečnom zvítaní moje napätie čiastočne povolilo. *Aký obrovský rozdiel v porovnaní s niektorými štátnymi nemocnicami*, pomyslela som si ako vždy, keď som prekročila prah kliniky. Priateľská srdečná atmosféra dýchala z každej steny i každého kúta. Človek mal pocit, že mu chcú pomôcť, postarať sa oňho, nie naznačiť, že ich otravuje, alebo nebodaj vyhrešiť za to, že niečo zanedbal. Samozrejme, za kvalitné služby bolo treba aj zaplatiť, ale čo človek neurobí pre svoje zdravie, krásu a muža?

„Ste tu autom?“

„Nie.“ Doktorkina otázka ma zaskočila. „Pôjdem taxikom.“

„To je dobre. Po zákroku by ste nezvládli šoférovať.“

Nemohla som tomu uveriť. Opäť ma premkol strach.

„Bude to až také strašné, pani doktorka?“ opýtala som sa opatrne.

„Nebojte sa.“ Pohľad jej zmäkol, tvár sa rozjasnila v jemnom úsmeve. „Nie je to síce nič príjemné, ale pred vami to zvládli už mnohí a vždy to dopadlo dobre.“

Upokojila som sa. Verila som doktorke, svojmu rozhodnutiu i tomu, že to dopadne dobre. Musí to tak dopadnúť. Kvôli mne aj Danielovi.

Zaviedli ma do miestnosti, kde bude prebiehať zákrok, a nechali osamote, aby som si mohla odložiť veci a psychicky sa pripraviť.

„Užite to, Klaudia.“ Vrchná sestra Jarka mi podala liek a pohár s vodou. „Je to namiesto anestézie.“

Poslúchla som ju. Milá osôbka s okrúhrou tvárou a krátkymi tmavými vlasmi pôsobila dôveryhodne. Stelesnená prívetivosť, dobrota, no zároveň i profesionalita. Od začiatku mi bola sympatická a zdalo sa, že naše sympatie sú obojstranné.

Povzbudivo sa na mňa usmiala. „A kým začne účinkovať, pre istotu sa pred zákrokom ešte vycikajte.“

Opäť som ju poslúchla. Potom som sa vrátila do miestnosti, ľahla si na posteľ a hľadiac na vysoký biely strop čakala, kedy mi otupejú zmysly. Prešlo niekoľko dlhých minút, a stále nič. Každá moja bunka túžila zostať bdela, prežívať to, na čo som toľko čakala. Lenže čo ak...? Znovu sa ma zmocnili pochybnosti. Nemala by som radšej zutekať, skôr než ma ovládne spánok? Nie, teraz nemôžem cúvnuť. Dala som sa na boj, tak musím vydržať až do konca. Sama som to predsa chcela. Možno potom Daniel uvidí, že... Pri myšlienke naňho som sa mimovoľne usmiala.

Do miestnosti vošla Jarka. „Niečo pekné sa vám prisnilo?“

„Nie, ešte nespím.“

„Ani celkom nebudete, len vás to trochu omámi. Cítite útlm?“

Neurčito som prikývla.

„To je dobre. Zavolám pani doktorku.“

Prešlo niekoľko ďalších dlhých minút, aspoň sa mi tak zdalo, kým sa vo dverách zjavila doktorka. „Môžeme ísť teda na to.“

Zapla a nastavila prístroj, postavila sa k ľavej strane postele, Jarka vedľa nej, aby mohla asistovať, a pustila sa do zbrusovania vrchnej vrstvy pokožky na mojej tvári. Bála som sa, že ma to bude bolieť. Stále som si totiž pripadala bdelo, myseľ som mala jasnú a na každú doktorkinu otázku som odpovedala zmysluplne. Cítila som však len slabé pálenie ako pri dlhom opaľovaní sa na slnku bez ochranného krému. O to väčší bol zápach spálenej kože. Pochopila som, že to tak má byť, a s dôverou som si nechala chodiť frakčným laserom po tvári. Predstavovala som si, ako mi miznú nepekné jazvy a pleť zostáva jemná, hebká. Dokonca som v duchu povzbudzovala svoju zohyzenú pokožku, aby poslúchla doktorkine zručné ručičky a išla kadeľahšie. Najlepšie do zabudnutia.

„Hotovo. Ani to tak veľmi nebolelo, však?“ prihovorila sa mi doktorka, keď vypla laser.

Nereagovala som. Prekvapilo ma, že taký dôležitý zárok trval iba chvíľu. Alebo sa mi to len zdalo? Možno som vďaka lieku stratila pojem o čase. V príručke sa písalo, že to trvá asi polhodinu. Mimovoľne som mrkla na hodinky. Zbytočne. Aj tak som si nezapamätala, kedy sme začali.

„Pomaličky vstaňte, opatrne,“ prízvukovala mi doktorka po niekoľkých ďalších minútach, keď mi priložila na tvár gélové chladivé vankúšiky na stiahnutie pokožky. „Jarka vás odprevadí do vedľajšej miestnosti, kde si poležíte. Na tvár vám bude pôsobiť červené svetlo, aby sa upokojila.“

Vedľa nás už čakala kozmetička Beátka. Dala mi na oči ochranné okuliare a zapla ďalší prístroj.

„Oddychujte,“ povedala a povzbudivo mi prešla dlaňou po ruke.

Páčilo sa mi, ako sa o mňa všetci starajú, pomáhajú mi, vysvetľujú, čo sa bude diať. Snažili sa, hoci takých zákrokov robia denne desiatky a ja som pre nich len ďalší prípad. Nič veľkolepé. Niečo podobné ako pre obyčajnú kozmetičku odstránenie niekoľkých nežiaducich chlpkov.

Po ďalšej približne polhodine som dostala špeciálny krém, ktorý si mám aplikovať dvakrát denne, inštrukcie, ako bude prebiehať hojenie, a mohla som opustiť kliniku. Predtým mi však pani doktorka nezabudla pripomenúť, aby som nečakala zázrak, a dohodli sme sa, že približne o desať dní, keď sa mi ošetrená časť pokožky olúpe, sa dostavím na kontrolu.

Zavolala som si taxík, a kým prišiel, pomaly som zišla dolu. Pri vchodových dverách som sa takmer zviezla na zem. V poslednej chvíli som sa zachytila veľkej mosadznej kľučky. Až vtedy som pochopila, čo doktorka chcela povedať tým, že nezvládnem šoférovanie. Ibaže oblbovák začal pôsobiť s dosť veľkým oneskorením. Silou vôle som pomaly dokráčala k taxíku. Hádám ma nikto nevidel, teda okrem taxikára, ktorý na mňa akosi divne hľadel. Udala som mu adresu, zavrela oči a nechala sa unášať upokojujúcim pohybom na kolesách v ústrety novému životu.

Nasledujúce dva dni som strávila sama doma medzi štyrmi stenami svojho skromného príbytku. Predtým som si poupratovala, nakúpila aj navarila guláš, aby som mohla oddychovať a venovať sa pokojnému zotaveniu sa. Väčšinou som ležala, čítala alebo pozerala televíziu. Nič iné som ani robiť nemohla. Teda okrem neustáleho pozorovania sa v zrkadle. Prvé dva dni po zákroku mi celá tvár zružovela a mierne opuchla, čo mi dodalo o čosi plnší výzor. Na tretí deň pokožka začala blednúť a miesta ošetrené laserom, naopak, stmavli. Vytvorili zreteľné mriežky podľa toho, kadial doktorka prešla prístrojom.

V tento deň sa ozval zvonček pri dverách. To bude Hana, nikoho iného by som si nedovolila strašiť. Priniesla mi nákup, hoci zásob som mala ešte dosť. Určite sa bojí, aby som neumrela od hladu, a asi je aj zvedavá. Tiež by som bola. Nazrela som cez prieszor, nemýlila som sa. Otvorila som jej dvere.

„Čau.“

„Čau.“

„Tuším budeš mať nových susedov,“ prehodila Hana smerom k otvoreným dverám na vedľajšom byte, do ktorého práve prinášali šatníkovú skriňu.

„Pod' rýchlo dnu, aby som ich nevyplašila hneď z príchodu,“ súrila som ju.

Vošla dovnútra a lepšie si ma obzrela. „Páni, Klaudia, vyzeráš príšerne!“ vyhrkla, neskrývajúc šok.

„Vďaka za úprimnosť.“

„Čo ak ti to nezmizne?“

„Nezmysel.“ O niečom takom som absolútne neuvažovala. Obávala som sa, či to zaberie a bude vidno zmenu, ale ani vo sne mi nenapadlo, že by som ostala takáto.

„Bolo ti to treba? Ved' si mala celkom dobrú pleť. Načo si vymýšľala?“

„Prosím ťa, netrep, Hana. Predsa vieš, že dobrú pleť som mala naposledy asi tak v pätnástich. A to je už dosť dávno.“

„Ved' to vyzerá ako popálenina,“ namietla ustarostene.

„To je popálenina, sestrička, ale rýchlo sa zahojí. O pár dní nebudem mať na tvári po popáleninách ani stopu, uvidíš.“

„Len aby,“ stále pochybovala Hana. Moja malá veľká sestra. Hoci bola odo mňa o dva roky mladšia, už päť rokov bola vydatá. Nevzali ju na vysokú, tak sa zamestnala ako asistentka a padla do oka staršiemu kolegovi. Neodolala. Pritom tvrdila, že sa nikdy nevydá. To ja som vždy túžila mať rodinu, manžela a aspoň jedno dieťa. Lenže život je plný paradoxov a netušených odbočiek.

„Volala ti mama?“ opýtala sa.

„Áno, v deň zákroku. Lamentovala, že sa o mňa nemôže postarať.“ Mama musela odcestovať na služobnú cestu, nedalo sa to už zmeniť.

„Aj mne volala, mrzelo ju, že to tak vyšlo.“

„Čo narobíme? Povedala som jej, že ju určite perfektne zastúpiš.“ Prezrela som tašku s nákupom, ktorú mi Hana priniesla. Boli tam všetky základné potraviny aj niečo navyše. Gaštany a bonboniéra. „To si nemusela, ďakujem.“

„Potrebuješ si predsa osladiť život, keď už si tu zavretá ako vo väzení,“ zľahka pohodila hlavou.

„Dáš si kávu?“

„Nie, ďakujem,“ odvetila ostražito.

„Neboj sa, nie som nakazená, mám len zbrúsený ksicht.“

„Teraz by som nedostala do seba ani hlt.“ Opäť skrúšene pozrela na svoju tvár. „Vidíš nejakú zmenu?“

„Áno, vidím. Každý deň je to lepšie. Robila som si selfie, ukážem ti?“

„Radšej nie,“ zdvihla ruku v obrannej pozícii.

„Ak sa na mňa nemôžeš dívať, tak radšej choď.“

Zrejme si uvedomila, že mi jej neskrývané zdesenie ubližuje. „Prepáč... ja len... bojím sa o teba. Bola si pekná baba.“

Vôbec som sa nečudovala, že použila minulý čas. Na kreatúru, ktorú mala teraz pred sebou, sa nedalo povedať nič príjemné.

„Vďaka, ale vieš, že niekto mal na to iný názor.“

„Dopekla s ním! Je toľko iných chlapov, ktorí by ťa brali.“

„Hej? A kde?“

„Máš oči iba preňho, nikoho iného nevidíš.“

„Nikto iný nie je, sestrička. A keby aj bol, nemám záujem.“

„Vidíš, a presne o tomto hovorím. Kvôli nemu si sa nechala takto spotvo...“

„Nie je to len kvôli nemu, Hana,“ skočila som jej do reči skôr, než vysloví niečo, čo nás obe bude mrziť. „Robím to

hlavne pre seba a svoje sebavedomie.“

„Máš pravdu, prepáč, je to tvoj život,“ ustúpila. „Radšej pôjdem, nechám ťa. Prídem zase zajtra.“

„Nemusíš. S tým, čo si mi priniesla, vydržím minimálne dva dni a potom už možno vyjdem von. Musím sa predsa trochu prejsť.“

„Ako myslíš. Len si daj pozor, aby sa ti to nenainfikovalo,“ znovu z nej prehovorila starostlivá sestra. „Keby si niečo potrebovala, zavolaj. Prídem.“

„Ďakujem.“

Keď sa za ňou zavreli dvere, otupene som sa zviezla na gauč a skoro som sa rozplakala. Lenže slzy by mi teraz nepomohli ani na popáleniny, ani na pohodovú psychiku pre lepšie hojenie. Tak som iba sťažka prehltila a v spomienkach sa vrátila do ranej mladosti.

Ako sa to všetko začalo

Môj problém s pleťou sa začal celkom nenápadne, ticho, bez varovania, ako keď snehové vločky dosadajú na suchú studenú zem. Mala som približne šesťnásť, keď sa mi na tvári začali objavovať ružové pupienky. Niektoré menšie, iné väčšie. Pri troche snahy som ich však zakaždým porazila babskými receptami mojej mamy. Aj ona vraj mávala podobné problémy, dokonca pravidelne chodievala na kozmetické ošetrenie, no odchádzala odtiaľ s ešte horšou pleťou, ako mala pri príchode. Celkom prestala chodiť ku kozmetičke a akné ako prišlo, tak aj odišlo. Nezostala po ňom ani stopa. Podobne boli na tom aj starší adolescenti v mojom okolí. Suseda s poďobanou tvárou, na ktorej nezostal nedotknutý ani centimeter, mala zrazu tvár ako bábika, mohli ju vystaviť v kozmetickom salóne. Bývalý spolužiačik, ktorý dokonca so zakrvavenou tvárou ležal niekoľko týždňov v nemocnici a nič mu nepomohlo, mal po pár rokoch pleť ako bábätko ritku. Odkiaľ som mala vedieť, že práve ja skončím takto?

Spolužiačka mi radila kúpiť si Acnecolor, vtedajší hit, no magistra v lekárni ma varovala, že sa môže používať iba mesiac a že si ním môžem upchať póry, takže pleť sa v konečnom dôsledku ešte zhorší. Nekúpila som si ho a naďalej pokračovala v babských receptoch, ktoré mame odobrila aj jej známa zdravotná sestra. Naparenie, vyčistenie, vypálenie, upokojujúca dezinfekčná maska. Bavilo ma hrať sa na kozmetičku, mala som pocit, že pre seba robím niečo užitočné, niečo, čo mi pomôže, a keď pretrpím kritické obdobie puberty, aknózna pleť zostane len vyblednutou spomienkou. Omyl. Odkiaľ som mala vedieť, že najhoršia liečba je samoliečba, keď som z každej strany počúvala opak? Múdre knihy ani časopisy s touto problematikou vtedy neexistovali. Ak aj áno, nevedela som o nich, nemala som internet.

Navyše som v tom čase mala iné tínedžerské starosti, ktoré mi pripadali dôležitejšie – úspech v škole, moderné oblečenie a večný úsmev spolužiaka Mareka, ktorý ma sprevádzal takmer na každom kroku. Tiež mal poďobanú bradu, no na šarme ani sebavedomí mu to neubralo. Tak plynuli týždne, mesiace a roky.

Lenže aknózna pleť nezostala iba vyblednutou spomienkou. V osemnástich, práve keď som študovala v prvom ročníku na vysokej škole, sa prihlásila s nevšednou intenzitou.

Ani som si nevšimla ako, pupienky sa zrazu zmenili na veľké hnisavé pupence, ktoré boli príšerne citlivé na dotyk. Ledva som si mohla umyť tvár. Našťastie som nemávala krvavý vankúš ako môj spolužiak. Každé ráno a každý večer som si poctivo aplikovala pleťovú vodu s obsahom kyseliny salicylovej, ktorú mi predpísala školská lekárka pri vstupnej prehliadke. Dúfala som, že zaberie, no márne. Mama sa ma silou-mocou pokúšala dotiahnuť na kozmetické ošetrenie, no vytrvalo som sa mu bránila. Bála som sa, že nevydržím tú bolesť, keď sa mi niekto dotkne tváre. Navyše som bola až nechutne vzorná študentka, za každú cenu som chcela mať skúšky hotové včas a na jednotku. Veď pupence jedného dňa zmiznú, ale nespravená skúška mi zostane. Bože, aká som len bola hlúpa!

V jeden usmoklený novembrový deň sa zúfalá mama poza môj chrbát vybrala na výstavu Interbeauty v Inchebe, aby sa poradila s odborníkmi, vrátane tých z ústavu lekárskej kozmetiky. Priznala sa mi s tým až po návrate. Nemala som jej to za zlé, dúfala som, že má pre mňa dobré správy.

„Čo ti povedali?“ dychtivo som sa dožadovala odpovede.

„Aby som ťa priviedla, oni ti vraj už dohovorila. Je to tvoja vina, že si si zanedbala pleť.“

„Zanedbala?“ nemohla som uveriť vlastným ušiam.

So stisnutými perami prikývla.

„Mami, veď predsa vieš, že to nie je pravda. O pleť sa

starám...“

„Možno až príliš, dieťa moje. Zabíjaš si prirodzenú obranyschopnosť, a tým si stav len zhoršuješ.“ Narážala na moje pokusy so švédskymi kvapkami, s repíkovým čajom, liehom a podobnými „účinnými“ zbraňami.

„Čo mám teda robiť?“ opýtala som sa s plačom na krajičku.

„Musíš ísť za odborníkmi, pomôžu ti.“ Hlas jej znel naliehavo.

„Do toho ústavu nepôjdem!“ zanovito som trvala na svojom.

Sťažka si vzdychla. „Nemusíš ísť do ústavu, tu neďaleko je jedna výborná kozmetička, informovala som sa.“

„Dobre.“

„Objednám ťa.“

„Okej,“ ustúpila som napokon. Vedela som, že mama má pravdu, tušila som, že sa tomu nevyhnem.

A tak som sa v devätnástich rokoch po úspešne ukončenom letnom semestri a po rokoch peripetií s neúspešnou samoliečbou prvýkrát v živote vybrala ku kozmetičke v sprievode mamy.

Darinka bola milá, mladá, vážna, pôsobila dôveryhodne. Svoju prácu robila s nezvyčajným zápalom. Počula som zákazníčky, ako si pochvaľujú aj jej postup pri depilácii a farbení obočia.

„Máte zlaté ruky, Darinka... ste veľmi šikovná... robíte to dobre, vôbec ma to nebolí...“

Kiežby som i ja potrebovala iba depiláciu alebo zafarbiť obočie, preletelo mi myslou. No vzápätí som si povedala: Hlúposť, kvôli takým banalitám by som do salónu neokročila. Vždy som uprednostňovala prirodzenosť a verila, že ju ocenia aj muži.

„Myslíte si, že budem musieť ísť do ústavu lekárskej kozmetiky?“ opýtala som sa Darinky bojzливо, keď si prezrela moju ukážkovú tvár.

„Nie, dáme to do poriadku. Treba to len poriadne

povytláčať. Viete, koľkí zákazníci sem chodia s tým, že im v ústave spackali tvár a ja to potom musím naprávať?“ odvetila a mne poskočilo srdce, že som na správnom mieste, v tých správnych rukách.

A tak som sa každé dva týždne s dôverou zverila do Daringiných zlatých ručičiek a upravila životosprávu presne podľa jej pokynov. Vysadila som čokoládu a poctivo každé ráno a večer vypila pohár surových kvasníc. Na pleť som si nanášala Acnecolor, lebo mi ho vyslovene odporučila.

No každé dva týždne som si vypočula, ako ju po mojom ošetrení neskutočne bolia prsty a kolegyne na moju adresu tíško lamentujú: „Také pekné dievča a také problémy.“ Navyše sa mi po jej poriadnom vytlačení predtým vypuklé pupence vľahovali opačným smerom, dovnútra, presne ako tie, ktoré neboli vytlačené vôbec.

Vydržali sme to spolu asi rok, keď mi zrazu jedného pekného letného dňa povedala, že by som mala zájsť do ústavu lekárskej kozmetiky. Cítila som sa, akoby mi vylepila zaucho. Tvárila som sa, že som jej slová prepočula a chodila k nej naďalej, no napokon odišla na materskú, a tak som si nedobrovoľne musela nájsť novú kozmetičku. Na odporúčanie kolegyne z vysokej školy som zašla do vychyteného bratislavského salónu ku kozmetičke, ktorá predtým pracovala práve v ústave lekárskej kozmetiky. No to som už namiesto vypuklých minisopečných útvarov mala na líkach priekopové prepadliny. A tak som s novou odborníčkou začala riešiť tento estetický problém, ktorý ma trápil stále viac. Odporučila mi zbrusovaciú kúru. Keď som to povedala mame, nezdalo sa jej to a zašla do salónu so mnou. Po diskusii s pani odborníčkou vysvitlo, že túto kúru robievajú starším dáмам, keď si chcú udržať mladú našponovanú pleť, no mojím jazvám to veľmi nepomôže.

Žiadnu kúru som teda nepodstúpila, len som začala používať novú kozmetiku na odporúčanie pani odborníčky a pravidelne každý mesiac som chodievala na čistenie k jej mladšej kolegyni Lydke, ktorú mi pridělila. Lydka

neposlušné vyrážky netlačila, ale vypichovala ihlou.

Po niekoľkých mesiacoch a sotva badateľnom zlepšení mi mama povedala: „Klaudia, kombinácia dobrej kozmetičky s dobrou kozmetikou by už musela priniesť výsledok. Buď je chyba v kozmetičke, alebo v tebe. Mala by si ísť ku gynekológovi. Predpíše ti antikoncepciu, tá ti zaberie.“

„Nie!“ bránila som sa vehementne. Ja a antikoncepciu? Načo, preboha?! Chlapa som nemala, načo tam budem rozťahovať nohy. Keď som sa srdcervúco rozplakala, netlačila na mňa, pochopila moje dôvody.

Našla mi však iný liek, ktorý jej poradila jedna magistra v lekárni. Gél s názvom Contractubex – zaručene účinná vychytávka z Nemecka na odstránenie jaziev. Nielen keloidných po operáciách, ale aj atrofických, čo bol môj prípad. Pripadala som si ako topiaci sa, ktorý sa chytá každej slamky, no za pokus to stálo. Dokonca som využila jazykové znalosti a napísala o svojom probléme priamo výrobcovi do Nemecka. Čuduj sa svete, odpovedali mi, poďakovali za záujem a poslali o niečo hrubšiu príručku, ako bola tá priložená ku každému baleniu gélu. Nebola som z nej o nič múdrejšia, no asi rok som dodržiavala pokyny presne podľa návodu a verila v zázrak. Nekonal sa. Videla som len čiastočné zlepšenie – možno keby jazvy boli mladšie, zabralo by to lepšie. Tie moje však boli pristaré.

Na čistenie som naďalej chodila k Lydke, dokonca keď sa osamostatnila, išla som za ňou všade tam, kam sa sťahovala. Nechcela som ju meniť, nežiadalo sa mi vysvetľovať ďalšej kozmetičke, aký mám problém a ako som si ho doteraz liečila, aby pochopila, že som nič nezanedbala, ale starať sa o seba možno až priveľa.

A tak sme sa spolu s Lydkou trápili niekoľko ďalších rokov, až musela činnosť ukončiť a odporučila mi svoju známku Dominiku.

Dominika bola prvá kozmetička, ktorá bola odo mňa mladšia. Nie o veľa, iba o štyri roky. Spočiatku som sa bála, či má dostatok skúseností, no pri pohľade na množstvo cer-

tifikátov zavesených na stenách salóna a podobnom prístupe, aký mala Lydka, som sa upokojila. Bola príjemná, kultivovaná, rozumeli sme si a veľa sa rozprávali, nielen o akné, ale aj o živote. Boli sme si navzájom užitočné. Pri nej som dokonca objavila čaro iných kozmetických ošetrení: farbenie, masáž očného okolia, depilácia. Rovnako ako Lydka sa osamostatnila a ja som ju rovnako nasledovala na nové miesto. Na moje šťastie neotehotnela ani nemusela ukončiť činnosť, no na dlhší čas musela odísť za rodinou do zahraničia.

Tak som znovu bola nútená nájsť si novú kozmetičku. Tentoraz som si na radu mojej kolegyne zvolila staršiu skúsenú dámu, pani Danku. Na rozdiel od Lydky a Dominiky vyrážky nevyťahovala ihlou, ale vytlačila iba tie, ktoré po naparení išli hladko. Tých neposlušných sa nedotýkala. Obávala som sa, čo to spôsobí, mysliac na Darinkine slová: „Treba to poriadne povytlačať.“

Zo začiatku som po jej ošetrení mala peknú pleť. Aj mama bola nadšená a spokojne zhodnotila: „Konečne vidieť, že si bola na ošetrení. Pomáha ti to.“

Mala som z toho radosť, a keď mi pani Danka poradila kožného lekára v jednom súkromnom centre, neváhala som a s dôverou za ním zašla.

„Treba to zostručniť,“ skonštatoval, keď som mu podrobne vylíčila, čo všetko pre svoju pleť robím. Kázal mi na istý čas vylúčiť z jedálneho lístka laktózu, pravidelne ráno a večer si umývať tvár detským mydlom, používať pleťovú vodu a krém. Zároveň mi prízvukoval, aby som si nič nevytláčala sama, ale nechala to na odborníčku. Zo všetkého najviac ma potešil konštatovaním: „Čokoláda za to nemôže.“

O tri mesiace som išla na kontrolu, stav mojej pleti sa však oproti prvej návšteve zrejme až tak nezmenil, lebo doktor nado mnou pokrútil hlavou.

„Urobili ste všetko tak, ako som vám kázal?“

„Áno.“

„No nič. Keby ste videli iných, ani by ste s takou maličkosťou ku mne neprišli.“

Tie slová ma síce pohladili na duši, no môj evidentný problém nevyriešili. Doktor si asi prečítal moje myšlienky, lebo vzápätí prívetivo dodal: „My sa však nebudeme porovnávať s tými horšími. Sú ľudia, ktorí sú na tom lepšie. Predpíšem vám Zineryt. Ak už toto nezaberie, musíme spraviť výter z pošvy.“

Tými slovami spečatil naše posledné stretnutie. Viac som sa uňho neukázala. Zineryt, vodička s obsahom antibiotika, našťastie zabrala, len strašne smrdela. Kým iné mladé devy ráno rozvonievali, ja som okolo seba šírila kyslastý zápach. Neprekážalo mi to, hlavne, že som videla pozitívny výsledok na tvári. Pani Danka sa ma na doktora neustále vypytovala, navyše sa mi po jej ošetrení pleť zhoršila, a tak som pochopila, že je opäť čas na zmenu. Mala som šťastie. Dominika sa vrátila a ja som sa vrátila k nej. Zo zahraničia mi priniesla nádej na zjemnenie jaziev. Vraj sa dopočula o novej metóde a robia ju aj v jednom kozmetickom štúdiu v Ružinove, originálna francúzska kozmetika, originálny recept. Tak som ju vyskúšala. Nepomohlo. Bola určená na zjemnenie hrubej pleti. No ja som odjakživa mala jemnú pleť. Vyrovnala som sa s ďalším márnym pokusom. Nezazlievala som to Dominike a naďalej k nej pravidelne chodievala každé tri až štyri týždne podľa potreby. Našla som si nového dermatológa, u ktorého som si dávala predpísať Zineryt. Nestražil ma gynekologickým vyšetrením, za čo som mu bola vďačná.

Po dlhšom čase však boli akné odolné aj voči Zinerytu. Musela som ho vysadiť a nič iné, čo mi lekár predpísal, mi nezabralo tak zázračne. Zároveň som počas užívania antibiotík pri zápaloch priedušiek vyzozorovala, že akné mizne, no po doznení účinku antibiotík sa znovu objaví. Pochopila som, že problém nemôže byť organický, žalúdok alebo niečo podobné, ako mi naznačila kedysi dávno Lydka. To by predsa po preliečení muselo na nejaký čas ustúpiť.

Pri jednom nákupe kníh v obchodnom dome Tesco mi padol pohľad na titul o estetickej chirurgii od známej slovenskej lekárky, priekopníčky v tejto oblasti. Ešte v ten večer som knihu zhltna, hlavne pasáže o akné a možnej liečbe ich následkov. Po niekoľkých týždňoch premýšľania a váhania som napokon napísala e-mail autorke knihy a objednala sa na osobnú konzultáciu. Odpoveď nedala na seba dlho čakať. Na dohodnutý termín som išla s veľkou nádejou i malou dušičkou. Empatický prístup pani doktor-ky skombinovaný s úsmevom ma milo prekvapil, strach zo mňa opadol. Žiadne dohováranie, znechutenie, ba ani prehnaná ohľaduplnosť, s akou som sa dovtedy stretávala: „Máš to jemné... vôbec to nie je vidieť... čo riešiš, veď tam nič nemáš...“

Ako prvá a jediná môj problém pomenovala pravým menom, naplno, bez prikrášľovania: „Jazvy sú hlboké, staršie, nečakajte žiadny zázrak. Po troch až štyroch sedeniach ich však vieme zjemniť.“

Jej ďalšie slová ma už potešili menej: „Pravdepodobne ide o hormonálnu záležitosť, no najprv sa musíte dať dôkladne vyšetriť, aby sme zistili pôvod ochorenia. Ušné, nosné, krčné, štítina žľaza, gynekológ.“

„Pani doktorka, a nemôžete mi predpísať antibiotiká?“ zaprosila som.

„Antibiotiká majú horšie vedľajšie účinky ako antikoncepcia.“

„A nemôžete mi predpísať antikoncepciu vy?“ žobronila som opäť.

„Nie, to môže iba gynekológ,“ odvetila milo, ale neústupčivo. Keď videla obavy na mojej tvári, povzbudila ma: „Nebojte sa, nie je to nič dramatické. Ak by ste nenašli nikoho vhodného, môžem vám odporučiť môjho známeho.“

„Ďakujem. Poznám jedného.“

„Viete, slečna Šebová, tieto zákroky sa robia až potom, keď ste dokonale preliečená a netvorí sa vám nové akné a jazvy, aby bol zákrok účinný,“ dodala na záver.